

Arrest

nr. 147 694 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 september 2013 diende verzoeker een aanvraag in om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Op 21 november 2013 besliste verweerder om deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.09.2013 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Aan betrokkene werd op 04.06.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, gepaard gaande met inreisverbod voor drie jaar, hem betekend op 17.06.2013. Hierdoor wordt hij gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en verboden het opnieuw te betreden gedurende drie jaar. Daar dit inreisverbod nog steeds van kracht is, heeft betrokkene aldus niet het recht zich op het Belgische grondgebied te bevinden. Om deze reden kunnen de aangehaalde elementen (m.n. betrokkene zou sedert 2008 in België zijn, de terugkeer zou meerdere maanden in beslag nemen en op de procedure is geen termijn voorgeschreven, de verwijzing naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, geen connecties meer in Pakistan en het centrum van haar sociaal leven speelt zich in België af) niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Bescherming in toepassing van artikel 3 EVRM wordt slechts in uitzonderlijke gevallen toegepast. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. Betrokkene verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, echter brengt geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken, feiten aan. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij zet het middel als volgt uiteen:

“Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

[...]

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

De verwerende partij stelt dat de elementen tot integratie van verzoekende partij niet verantwoord zijn waarom de aanvraag niet vanuit het land van herkomst kan ingediend worden, aangezien verzoekende partij geen recht heeft zich op het Belgische grondgebied te bevinden omwille van een inreisverbod.

*Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:
[...]*

Nergens in de Vreemdelingenwet - ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd aan welke voorwaarden de buitengewone omstandigheden moeten voldoen.

Nergens in artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt gesteld dat een inreisverbod het bestaan van buitengewone omstandigheden uitsluit.

Verzoekende partij zou volgens verwerende partij geen recht hebben zich op het Belgisch grondgebied te bevinden. Deze argumentatie houdt geen steek. Immers, de bedoeling van de wetgever met artikel 9bis was juist om illegalen - mensen die geen recht hebben zich op het grondgebied te bevinden- of mensen met een onzekere verblijfstoestand, een mogelijkheid te bieden geregulariseerd te worden.

De redenering van verwerende partij is dan ook onbegrijpelijk. De motivering van verwerende partij vindt geen steun in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In die zin werden artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden.

Zoals hierboven omschreven, moet de thans bestreden beslissing feitelijk EN rechterlijk te begrijpen zijn.

Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijke motieven.”

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. 4 Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure). Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State (zie o.a. RvS 31 maart 1994, nr. 46.816) blijkt dat het belang actueel dient te zijn en dus voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen.

Of er nog sprake is van een actueel belang is een aangelegenheid die de Raad ambtshalve dient te onderzoeken.

De beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, vermeldt: *“Aan betrokkene werd op 04.06.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, gepaard gaande met inreisverbod voor drie jaar, hem betekend op 17.06.2013. Hierdoor wordt hij gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en verboden het opnieuw te betreden gedurende drie jaar. Daar dit inreisverbod nog steeds van kracht is, heeft betrokkene aldus niet het recht zich op het Belgische grondgebied te bevinden.”* Dat verzoeker onder een definitief inreisverbod staat dat noch opgeheven noch ingetrokken werd, vindt steun in het administratief dossier. Het wordt door verzoeker ook niet ontkend ter terechtzitting.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”*.

2.3. Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

2.4. Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden.

2.5. Enkel het toekennen van de internationale bescherming (artt. 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. Nu artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet er niet in voorziet dat het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou kunnen ingaan tegen het inreisverbod en zulks ook niet blijkt uit de overige bepalingen van de vreemdelingenwet en nu artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied te verblijven, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling die valt onder een geldend inreisverbod geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de voormelde wet kan worden toegekend tot op het ogenblik dat de duur van het inreisverbod is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (zie mutatis mutandis: RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

2.6. In voorliggend geval trad het inreisverbod dat verzoeker werd opgelegd in werking op 17 juni 2013. Dit inreisverbod is thans definitief in die zin dat de verzoeker er geen rechtsmiddel meer tegen kan aanwenden. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt bovendien niet dat dit inreisverbod door het bevoegde bestuur zou zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat verzoeker daartoe bij het bestuur een aanvraag indiende conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de vreemdelingenwet dat de aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk.

2.7. Het blijkt dan ook dat verzoeker op het ogenblik dat hij het onderhavige beroep indiende onder de gelding viel van een inreisverbod van drie jaar dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken, opgeschort of opgeheven. Nu de gelding van het aan verzoeker betekende inreisverbod van drie jaar verhindert dat hem een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt toegekend, rijst de vraag naar het nuttig effect een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De Raad is van oordeel dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing er in de hierboven besproken omstandigheden enkel toe kan leiden dat de gemachtigde de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaart vermits deze aanvraag onverenigbaar is met het vigerende inreisverbod.

2.8. Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep. Een procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is erop gericht een verblijf in het Rijk te verkrijgen op grond van buitengewone omstandigheden die toelaten dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in België wordt ingediend. Verzoeker, die onderhevig is aan een inreisverbod kan het Rijk echter niet binnenkomen en er a fortiori niet verblijven. Hij kan derhalve niet worden gemachtigd tot een verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, tenzij het inreisverbod niet langer geldt, omdat het verstreken, ingetrokken of opgeheven is, wat in casu niet het geval is.

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT